

Mindste bliver Forskjellen mellem faste Officerers Invalideforsørgelse og de værnepligtige Officerers Invalideforsørgelse ikke stor — den dreier sig kun om nogle faa Daler — men derved har man dog undgaaet, at de værnepligtige Officerer ligefrem skulde faae Mere end de Andre. — Med disse Bemærkninger skal jeg paa Udvalgets Begne tillade mig at anbefale Forslaget.

Overnøes: Jeg vil blot tillade mig paa Mindretallets Begne at henlede Opmærksomheden paa de Bemærkninger, som ere fremsatte fra dets Side i Betænkningen. Det vil jo deraf fremgaa, at der er en fuldstændig Enighed til Stede mellem os og det ærede Flertal, men at vi have havt Betænknelighed ved at foretage akkurat det Samme ved dette Lovforslag, som vi nylig have set foretaget med et andet, nemlig at tage en Del ud af Regjeringsforslaget og behandle den særskilt i et privat Lovforslag. Det stiller sig for os saaledes, at det i hvert Fald paa dette Standpunkt af Sagen, paa dette Tidspunkt af Samlingen, vilde være mindre heldigt at gjøre dette. Derimod ere vi Alle enige om, at saafremt det paa et mere fremrykket Stadium af Samlingen skulde vise sig, at der ikke var noget Haab om, at de andre Love, hvortil denne Lovs Indhold knytter sig som en Del, kunne gaa igjennem, burde dette Lovforslag fremmes særlic. Mindretallet har i Øvrigt, da det har samme Anskuelse, som det havde i Fjor, nemlig at det ikke vil have nogen praktisk Betydning at stille særlic Forslag i denne Retning, kun udtalt, at det ikke slutter sig til den Tanke, som Udvalgets Flertal nærer om Rigtigheden af nu at fremme Loven ekstraordinært; men Mindretallet kan i Øvrigt, hvad Lovforslagets Indhold og de stillede Endringsforslag angaar, fuldstændig tiltræde de Bemærkninger, som det ærede Flertal har fremsat.

Finantsministeren: Jeg beklager at være i den Situation at maatte vægre mig ved at tilbyde min Medhjælp — for Liden i alt Fald — til Gjennemførelsen af dette Forslag, og jeg beklager det saa meget mere, som der fra min Side ikke vilde være nogen særdeles stor Vanskelighed med Hensyn til Indholdets reelle Betydning, nemlig dette at forhøje Invalideforsørgelsen og give den tilbagevirkende Kraft fra 1ste April 1874. Men naar jeg ikke desto mindre ikke drifter mig til at tilfuge min Medvirkning til Gjennemførelsen nu, saa er det væsentlig paa Grund af den politiske Karakter, som dette Forslag aabenbart har. Det forekommer mig nemlig at være et Led i den Række, eller i det System, som de ærede Forslagsstillere have valgt som Operationsbasis mod Regjerings Lovforslag iaar, og som væsentlig bestaar i en mer eller mindre hensynsløs Behandling af de af Regjeringen forelagte Forslag. Nogle blive rent begravede, andre blive Invalider, atter

andre bliver der indpodet saadanne Ting, som synes at gjøre det umuligt for Regjeringen at komme til Overenskomst med dette Thing. Deri ligger forsaavidt en vis Forskjel fra Situationen ifjor. Medens der nemlig maaste kunde være tilstrækkelig Grund til ifjor at gaa ud fra den Forudsætning, at det Lovforslag, som dengang var forelagt af Regjeringen, ikke kunde blive færdigt, forekommer det mig ikke, at den samme Grund paa nogen Maade kan gjøres gjældende iaar, hvor Sagen ikke er ny, idet den gjælder Forhold, som i alt Fald dette Thing i dets nuværende Sammensætning jo havde for ifjor, og om hvilke et Forslag uden væsentlig Forskjel igjen er forelagt iaar. Jeg finder derfor, at det kunde være særdeles glædeligt, om det nu kunde lykkes at føre Lovforslaget igjennem og dermed ogsaa den Forhøielse for Invaliderne, som dette Lovforslag omhandler. Naar jeg dernæst vil spørge mig selv, om det Lovforslag, som her foreligger, da virkelig er skikket til at naae den Hensigt, som dermed have, saa maa jeg sige Nei, og selv med al Anerkjendelse af det Hjertelag, hvorfra de ærede Forslagsstillere ere gaaede ud, og som deles af mig, selv med Anerkjendelse af dette, vil jeg sige, at jeg alligevel tror, at det ikke burde fremmes uden i Forbindelse med det øvrige Indhold af Regjeringsforslaget. Den ærede Ordfører har sagt, at der ikke var nogen nødvendig Forbindelse mellem disse Bestemmelser og de øvrige i Regjeringens Lovforslag giene Bestemmelser; deri kan jeg gjerne give ham Ret, men dette vilde, forekommer det mig, have ført til, at man havde foreslaaet, at de to Spørgsmaal deltes i to Love, og at man da havde sat sig for i det ene af disse Forslag overhovedet at behandle Spørgsmaalet om Invalideforsørgelsen og ikke trække en Side ud deraf, nemlig hvad der angaar de nuværende Invalider, og derimod lade det andet Spørgsmaal, om dem, der fremtidig maatte blive Invalider, henstaa i en usikker Fremtid. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal er mere skikket til at vække ondt Blod, end det er af Vigtighed, at de nuværende Invalider faae en Forhøielse et Par Maanedes før eller senere. Jeg tager næppe fejl, naar jeg siger, at jeg ikke kan lase Lovforslaget anderledes, end at det væsentlig kun angaar dem, som man kalder aktuelle Invalider, dem, som altsaa nu ere Invalider, og sølgelig forekommer det mig saaledes, uden Hensyn til, hvad der maa siges om, at man lader et saa alvorligt Spørgsmaal som dette, hvorledes de fremtidige Invalider skulle behandles, ligge, at det er vel skikket til at vække ondt Blod, om man vilde skyde dette Spørgsmaal frem og begunstige Nogle, medens Andre, der have Udsigt til at komme i samme Forhold, uden Nødvendighed tilfidesættes. Men, mine Herrer, det, hvorom det egentlig gjælder, er altsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt Invaliderne kunne faae denne Understøttelse et Fjerdingaar tid-